

Publicerad 2008-12-21 06:34 av Vinnie

==

==

Någonting jag skrev en kväll bara. Ganska meningslös så klart.

Och varför är första stycket väldigt likt en av Elins noveller? No idea, antagligen för att vi läser för mycket dramatiska vampyrromaner.

==

Hennes svarta paradis

-

”Älskade du någonsin?”

Han svarade inte.

”Älskade du mig någonsin?” upprepade hon, fortfarande lika tyst, och rösten var knappt en viskning i natten. Han vände sig inte om för att se på henne utan blev i stället stillastående, med blicken bortvänd och med händerna slappt hängandes längs sidorna. Om han ansträngde sig till sitt yttersta kunde han höra hennes ojämna och ytliga, nästan hackiga, andetag och ett hastigt minne av hennes bleka, skälvande händer gled förbi innan han lyckades skaka av sig obehaget. Han vände ner blicken, bort ifrån de kala äppelträdens grenar, riktade den mot asfalten och vattenpölnarna vars glittrande ytor återgav vanställda bilder av hennes gestalt; de korpsvarta lockarna som fladdrade i den svaga vinden och och de smala, osäkra benen.

Tystnad.

Han visste inte hur länge han stod där, men han var plågsamt medveten om hennes närvaro och han var lika medveten om att han måste säga henne sanningen; att han inte kunde vara med henne mer. Det skrapande ljudet av hennes fötter mot gruset på gatan hördes då och då som ett slags vedervärdigt ackompanjemang till den ylande vinden som nu hade tilltagit i styrka. Så stålsatte han sig, slöt ögonen för bara ett ögonblick, och snodde runt. Fast att han förberett sig fick åsynen av hennes ansikte, blekt och svartrandigt av utkletat smink, honom att flämta till inombords av smärta och medlidande. Insikten om att han ensam, helt utan avsikt, hade förorsakat henne så mycket smärta träffade honom som en tegelsten i huvudet och han kände sig yr, matt... nästan gråtfärdig och allt han fick fram var:

”Du kanske borde testa vattenfast mascara?”

Hon varken svarade eller rörde sig ur fläcken men han tyckte sig lägga märke till att det bildades veck i pannan då hon försökte försäkra sig om hon verkligen hade hört rätt. Han bet sig i tungan och förbannade sig själv över att han överhuvudtaget kommit på ett sånt sarkastiskt svar. Munnen gled upp på vid gavel men han insåg att han inte hade något att säga och de enda ord han kunde forma var några otydliga stönanden som lät som ett förlåt. Hon tittade upp, med rödgråtna ögon som till en början inte uttryckte annat än just rent förakt men som sedan mjuknade, och mötte oavvänt hans blick utan att släppa den. Han kände sig inte stark nog att se bort och helt ovillkorligt drucknade han återigen i hennes ögon och förtrollades av den eld som verkade brinna bakom dem; den eld som förtärde allt det tvivel han någonsin känt i sin kärlek till henne. Hänförd över hur perfekt utmejslade hennes anletsdrag var tog han några tveksamma steg mot henne och berusades återigen av hennes parfym och doften av hennes år. Hon stod så nära honom nu att han kunde sträcka ut handen och ta i henne, låta handryggen glida över den ljusa hyn eller snurra hennes mjuka hår

mellan fingrarna, men han förblev orörlig och tyst eftersom han inte visste vad han skulle ta sig till. Så därför stod han där, förvånad eller snarare chockad över hur han någonsin kunde ha tyckt att hennes skönhet hade bleknat, nästan arg över att hennes läppar såg så där oemotståndligt mjuka ut igen. Han måste ha lagt pannan i djupa veck, nästan blängt på henne med sina mörka ögon, för hon höjde frågande på ögonbrynen.

”Ingenting”, svarade han snabbt, rädd att hon skulle ha tagit illa upp och kanske vända honom ryggen och gå därifrån. Rädslan han kände över att få se henne försvinna in i skuggorna, slukas upp av skogens skyddande mörker, var bedövande och fick honom att andas allt snabbare. Hennes mjuka läppar fick honom att tänka på rosor, vilket gjorde honom ytterligare irriterad eftersom det inte fanns något vidrigare än inställsamma kärleksdikter om rosor och violer. Han trodde inte på kärlek, nej, inte sån villkorslös och innerlig kärlek – men minnet av hennes läppar mot hans fick honom att tveka för ett ögonblick, fick honom att undra om han verkligen ville ge upp en sådan känsla. Den blöta blåsten verkade överröstas av det hastigt dunkande ljudet av hans eget hjärta och hon måste ha lagt märke till det, för hon log stilla mot honom men fokuserade honom fortfarande intensivt med blicken. De var ljus gröna, hennes ögon, som knopparna på buskarna under våren.

”Jag hatar dig och jag älskar dig, älskar dig mer än någonsin”, sade han och nickade motvilligt och sänkte blicken. Den kyliga vinden i hennes hår fick honom att vilja pressa henne mot sig, trycka hennes svaga kropp mot sin och värma hennes hud med händerna. Hans fötter rörde sig mot henne utan att det egentligen var tänkt så. Den ljuva doften av hennes hår fick det som återstod av hans självkontroll att fatta eld. Hon, och han förstod verkligen inte hur, kunde vräka hans protester åt sidan genom att bara se på honom och krossa hans viljestyrka som människor brukar krossa cigarettfimpar under skorna. Men han kände sig inte uppgiven nu, inte alls, och fast att han visste att han skulle få ångra sig bittert senare gav han vika för begäret att få vidröra henne – om än bara för en sekund. Händerna var blekare än vad hans var och kallare, mycket kallare. Hon lutade sig framåt och han såg rätt in i hennes ögon som likt alla tidigare gånger påminde honom om två kalla glasbitar. Det fanns inget mänskligt i dem utan bara det där sällsamma glittrandet och den där övernaturliga glöden. Men så var hon ju inte mänsklig heller och han kunde inte förvänta sig att motstå hennes berusande dragningskraft eller det där charmiga, lättsamma skrattet som lät som ljudet av tusentals små vattendroppar som splittras mot marmor. Hon sade något, det visste han, för han kunde se hur hennes perfekt formade läppar rörde sig, men han kunde inte höra inte hennes sammetslena röst. Hennes ögon slöts och innan han visste ordet av fanns hennes läppar mot hans. Extasen som fyllde honom gjorde honom yr och utmattad och välbehaget sköljde över honom som mörka vågor. Han föreställde sig att det var så det måste kännas att ta en överdos morfin eftersom all smärta i världen med ens bleknade och all beslutsångest smälte bort för att ersättas av ingenting annat än njutning och lust. Om han hade kunnat tänka klart hade han förmodligen frågat sig om paradiset verkligen var en plats eller om det inte var så att ögonblicken då hon kysste honom var den verkliga edens lustgård; för hans blod brann av lidelse och allt han kunde önska var att de här sekunderna aldrig skulle ta slut utan att de skulle vara för evigt eller att Gud åtminstone skulle vara barmhärtig nog att beröva honom livet när hon frigjorde sig ifrån honom. Han undrade om han verkligen kunde leva utan henne och det faktum att han precis hade tänkt lämna henne kändes främmande och obekant. Det enda som fanns nu var dunkandet av hans blödande hjärta i takt till hennes alltför omänskliga. Vällusten visste inga gränser och i det ögonblicket då han, fortfarande utan att tänka sig för, började treva med händerna innanför hennes tröja tog hon ett bestämt steg bakåt. Utan

ansträngning hade hon lösgjort sig ur hans ganska hårda grepp och nu stod hon där med ett triumferande leende på läpparna.

Han insåg att hon hade honom i sitt våld, både på gott och ont. Innerst inne stod det klart att han måste lämna henne för att bli en fritänkande människa igen; men han var fast i hennes nät och han fullständigt älskade det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vinnie med Poeter.se id #18676 innehar upphovsrätten